

FRYXELL, SAMUEL

Det bedragna hoppet. En ballad.
/Imitation efter skottskan/. =Anon=.
Götheborg, tryckt hos L. Torbjörnszon,
1823.

1823

EOD - Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 12 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400- till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
 - Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
 - *Sök*:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
 - *Klipp & klistra*:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).
- *Ej tillgängligt i varje e-bok.

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkor för användning: <https://books2ebooks.eu/csp/sv/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

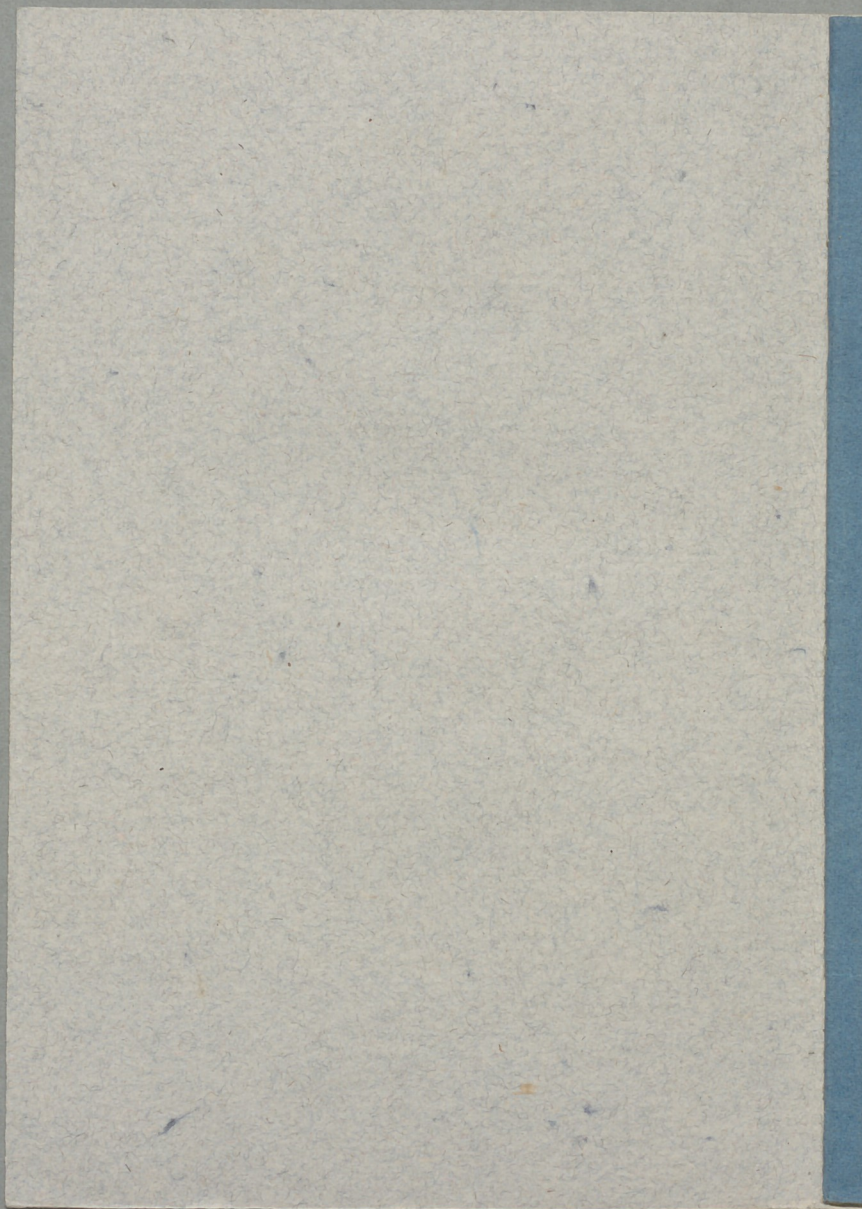
Redan nu erbjuder 40 bibliotek från 12 europeiska länder denna service. Sök böcker tillgängliga för den här tjänsten: <https://search.books2ebooks.eu>
Mer information finns tillgängliga via <https://books2ebooks.eu> boken.

FRYXELL, SAMUEL
DET BEDRAGNA
HOFFPET

Vitt Liv
(Bv)

1700-1829

Gothenburg
1823

FRYXELL, Samuel

Vitt. Sv.

(Bn) 105

1700-1829

Det bedragna

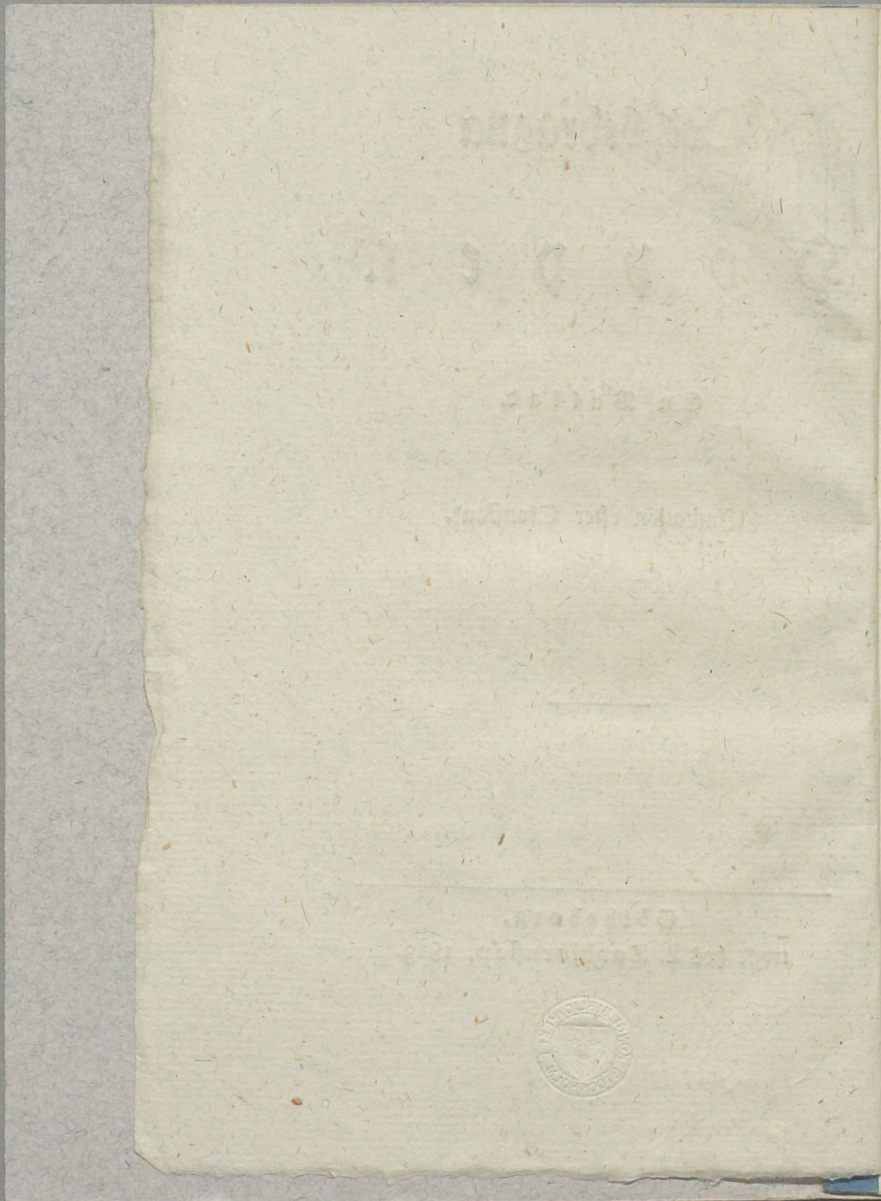
S o p p e t.

En Ballad.

(Imitation efter Skottskan).

Ödtheborg,
tryckt hos L. Torbjörnson, 1823.

Sjung Ungling, sjung det glada hopp,
Som morgonrädnar för ditt öga
Men förr än Solen hinnes opp
På höfsten af sitt ljusa lopp
Du förklar från ditt drömda höga.

Ung liksom du, var äfven jag
Då log af glädje mot den lycka
Som lysse i min framtids dag.
Den kom. — Dej ljusande behag
Är hjertats sår, och denna trycka.

I landets fngd jag uppsködd blef
Uti den stilla låga bygden,
Min Far ett litet Handtwerk dref
Wårt Adelskap och Ståldebref
Bestod i fattigdom och dygden.

Jag hemma god uppsokran fick
Då lekte enligt barnens wana
Med glädtigt blod och munter blif
Då oförkräcka steg jag gif
Framåt, uppå min ungdoms bana.

Mathilda! dig jag såg och brann,
Då lesde endast för Mathilda,
Till dej jag denna trogna fann
I armarne uppå en ann
Då gif med blickar slagna, wilda.

Jag ilade till Fredriks stöt;
För hwilkens blif bekymren flydde

Wärmt wänfchapsband og fannanknöt;
 Men förmen för; — — — fin tro hon bröt
 Och fen fin Wilhelms möte fpydde.

Snart dogo både Far och Mor;
 Jag med Procefen gick i raden
 Kort efter drunknade min Bror;
 Då tog jag tienst på ett Contor
 Hos ett Commerceråd i Staden.

Han ämijöt kort anfeende
 Och hade mächtig röft på Boursen
 Men Uff! han banquerouterade,
 Och en ibland de lidande
 War jag. — Jag föll med den Concoureen,

En fägting uppenbarade
 Att Han mig Testamente gifwit,
 Och han iuft mig förklarade
 Till Aefwinge, och sparade
 De penningar han mig förkrifwit.

Han finknar, Läkarn hämtad blef
 Att krämporna i haf courera
 Han femtio recepter frefs
 Och ifka många pulver ref
 Men lyckades med intetdera.

Wäl kunde gynnarn prata nog,
 Men felfwa courn war miserable
 Den fute ingen förbel drog,
 Och Doctorn fann när Gubben dog
 Att fukdomen war incurable.

En for begrafning gjorde jag;
 Men Testamenter man förkränkte
 Nau fkrufwade hwart enda drag
 Och tog till trots för rätt och lag
 Strån mig, allt hwad han mig fänkte.

En fternpydd man mig nådig blef,
 Jag ledp för honom och hans drängar

Obetade, betalte, skref,
 Alltsammans till hans underskref
 Jag inter fick. — — — Han mina pengar.

En tänkte jag ett fosterland
 Du har. — Jag värian drog för Rungen.
 Tolf Ryfvar föllo för min hand,
 Min Siverste wunn blåa band.
 Jag särad blef, och han — besjungen.

Som Invalid jag affked fick.
 Nu woro ungdoms-åren flydda.
 Fölsd af min trogna Hund jag gief
 En tröstad af des wänfkaps-blick,
 Att söka opp min fordna hydda.

Nu blef jag gift. En suad jag gjöt.
 O! Gud, mitt hjerta wille brifka,
 För dottern Modren lifwet lödt,
 Den dag den första lifwet njöt
 Blef för des öma Mor den sista.

På andra sidan Efersjön
 Jag skåtingar och wänner hade,
 Jag skref, de hörde straxt min böd
 Jag wille resa dit på rön
 Och mina saker sammanlade.

Uppå ett Skepp jag steg ombord,
 Som låg i wiken segelsdrägt,
 Och lemnade wår kalla Nord;
 Men ödet så på sjö som iord,
 War att förfölja mig ihärdigt.

En retad grym och häftig wind
 Sig wåldsamt tumlade i lågen!
 Föderwiskan stod på hwarje kind,
 Och Skeppet likt en jagad hind,
 Sågs ila på den salta wägen.

O! store Gud hwad rystlig sun,
 Att så för wind och watten gunga!

Det hwen och blitrade i skon,
 Och fleppet upp mot himlabryn
 De gryma böjor wäldsamtunga.

Nu gjorde olyckan attack;
 Men woro får och roder sjunkna;
 Klatsch! masken bröts och lösen sprack
 Och spåda barnet såg jag, ack!
 Nu midt för mina ögon drunkna.

Men ödet gjort att jag derwid
 Emot min wilja lifwet bärgat.
 Trots alla elementers frid
 Så warar än min lefnads tid
 Men allt de, utom lifwet, härjat.

Med tårar blif jag wänder om
 Blott Pollur gick bredwid min sida
 Jag snart till bojan återkom,
 Svarest jag sedan lifasom
 Förbrut beständigt nödgats lida.

En wacker dag jag satte mig
 Der ned wid ekens tiocka rötter;
 Och tänkte på naturens krig
 Och Pollur efter wanan sig
 Straxt lade ned wid mina fötter.

Så kom med kuller, dån och knall
 En wagn i försprång öfwer kullen
 Att hunden kullen slog, — — han gnall,
 Och skälde, — — — — — promt piffolen small,
 Och Pollur störtade i mullen.

Sag straxt på stund hans får förband,
 Hans smärta mig osägligt brydde.
 Jag följde det wid källans strand,
 Men ack! han slockade min hand
 Och tog, hans dödsblick wänskap tydde.

(We, Niding! dig hvars isfena luff
 En usling all dröf trödf beröfwar),

På plågors haf, beröfwad kuff,
 Du giuta skall den mörterput,
 För den du nu ditt hjeria döfwar.)

Med tårad blick och ångsjigt mod
 Jag nu till kobjan återtagar,
 Allt swalka der mitt heta blod;
 Men allt i lufsan låga stod.
 O! Gud förlåt jag klaga wågar.

Mot hungerns kraf jag har ej brödd;
 Mot stormen intet taf mig täcker;
 Jag saknar allslags understödd,
 Till mig en sökt och önskad dödd
 En hjälpsam hand ej annu sträcker.

Hwad har, ack! Säg hwad har jag då
 Mot dig O! höga Himmel felat?
 Allt jag skall ensam återstå?
 Och ensam qwar bland smärtor gå?
 Hwi har Du sådan lott mig delat?

I denna djupa öken dölid,
 Der Solen aldrig gaat möter,
 Af ingen enda life följd,
 Men i ett nattligt mörker halsjd,
 Min tid i tårar jag förnöder.

På Iffwets törnbeströdda stig
 En enda tagg ej efterskänktes.
 Ut i den kalf som räaktes mig,
 (O! Wå den aldrig hinna dig!)
 En droppa glädje aldrig sduktes.

Det hopp skall mig ej dära mer
 Allt någon sällhet finns på jorden.
 O Englar! Nej den är för Er;
 Men sorgen såsom hwar man ser
 För Adams barn är danad worden.

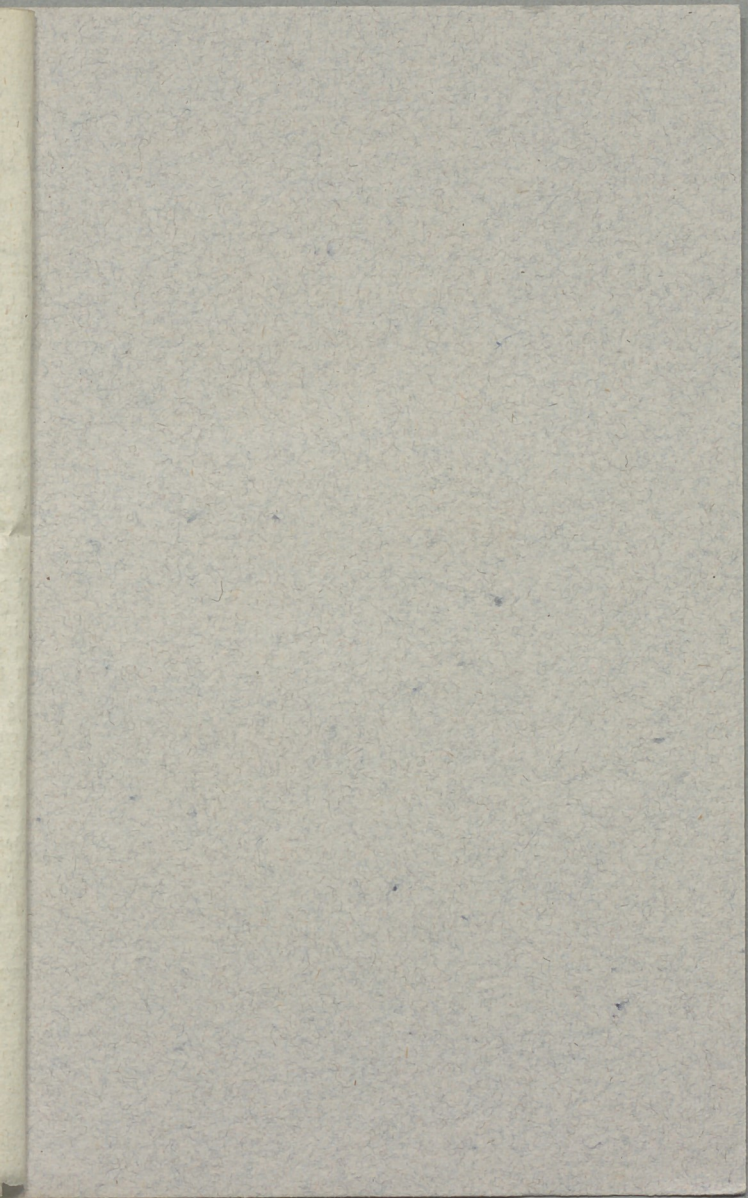
Hwart enda djur i Skavelsen
 Sitt qual, sitt tårar från det höga;

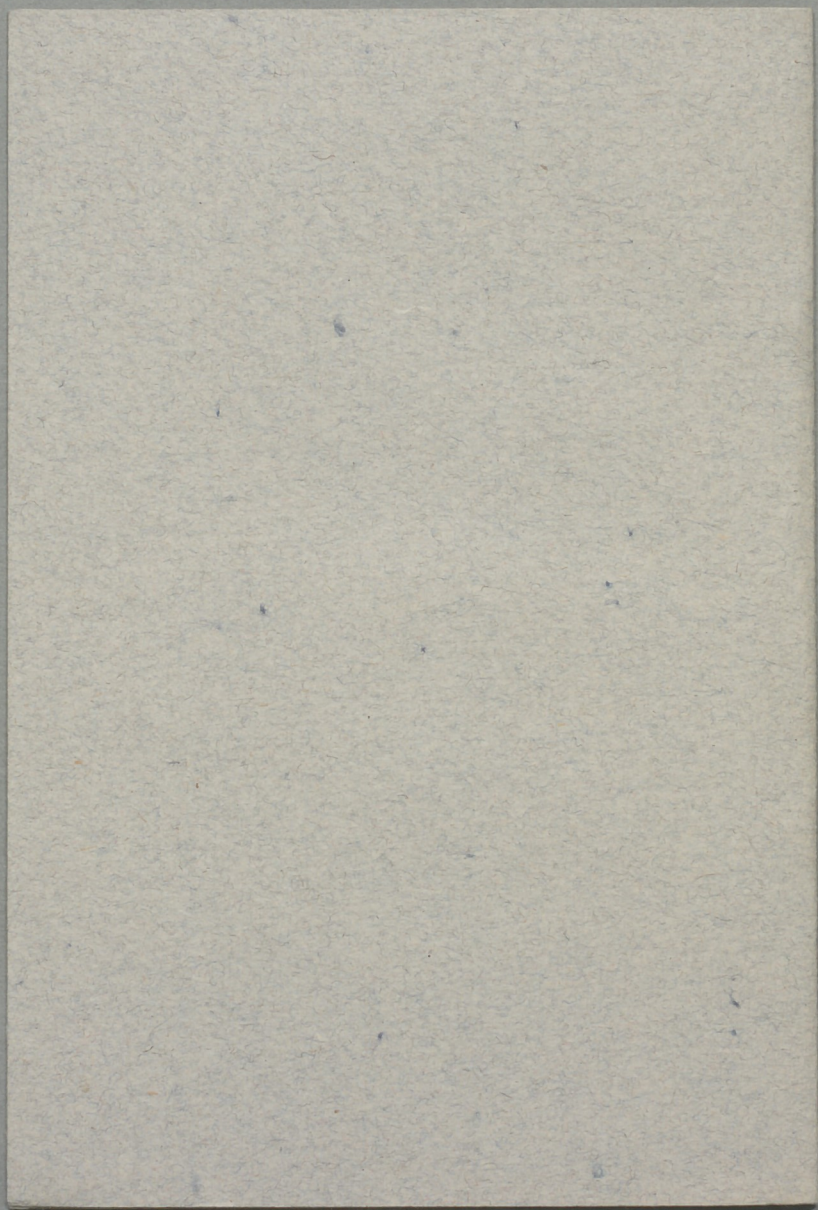
Ja! hela jorden förjer du,
 Och blomman lutar tungt, min wän!
 Med daggens tårar i sitt öga.

Mitt qual kan aldrig ökas mer,
 Jag redan kännt den högsta smärta.
 Wälan! jag kan ei seukta fler,
 Mitt fångelse jag bryter ner,
 Och friar detta brustna hjerta.

Sjung, yngling! sjung det glada hopp
 Som morgonrädnar för ditt öga;
 Men för än solen hinner opp
 På hälften af sitt ljusa lopp,
 Du förtrar från ditt drömda högga.

Ung liksom du war äfwen jag,
 Och tog af glädje mot den lyckta
 Som lyfte i min framtids dag;
 Den kom, — des tusande behag
 Ar hjertats sår och denna krycka.

www.books2ebooks.eu